

faaet den Opfattelse, at jeg skulde se særlig mørkt paa Flæskeindustrien. Selv med den Ordning, der — desværre siger jeg — gælder angaaende Salg af Flæsk, der jo indtil den 1. Januar er solgt ved en fast Kontrakt til vor gamle Kunde paa den anden Side Nordsøen, er Forholdet dog det, at vi opnaar 10—11 Gange Majsprisen derfor. Jeg lægger ikke Skjul paa, at efter min Opfattelse vilde det være til Fordel for begge Lande, hvis vi ikke havde et Kontrakt salg som dette. Jeg tror ogsaa, at det vil ophøre i en nær Fremtid, og jeg for mit Vedkommende vil arbejde derfor alt, hvad jeg kan; men der er jo store Vanskeligheder, naar man først er kommet ind paa saadanne bundne Ordninger — og vi har dem ogsaa herhjemme —, ved at komme bort fra dem igen, det indrømmer jeg. Men naar det en Gang sker — og det vil ske før eller senere —, saa er det virkelige Marked, der ligger bag disse Kontrakt aftaler, saa godt, at det vil byde overordentlig gunstige Vilkaar netop for Flæskeproduktionen.

Det ærede Medlem vil sikkert vide, at det irske Flæsk, som før Krigen stod jævnyrdig med det danske, og som vi konkurrerede med i omtrent samme Prisniveau, i Øjeblikket opnaar den Begunstigelse, at det sælges i det frie Marked i England; og i det frie Marked er det jo saaledes, at der opnaas en meget betydelig Overpris. Hvis det var saaledes, at der bag disse faste Kontrakter laa et Marked, der gav daarligere Priser, hvis disse Kontrakter altsaa var vor eneste Trøst, saa havde vi Grund til at være bange, men det omvendte er netop Tilfældet. Jeg tror, at naar man tager alt i Betragtning — selv om man ikke kan spaa om den Slags Ting —, saa er Forholdet det, at denne Specialitet, som det danske Landbrug mere end noget andet Lands Landbrug har udviklet meget stærkt, ikke mindst takket være det mindre Landbrug, vil, forsaavidt man overhovedet kan se ind i Fremtiden og tør udtale sig derom, ganske sikkert endnu en Gang og maaske i ganske særlig Grad blive bærende ikke blot for Landbruget, men for hele vort Lands Økonomi. Den Pris, der opnaas nu, selv i det bundne Salg til England, er jo en helt anden end den, der opnaaedes i Februar 1915, da Hr. Rode som Indenrigsminister i Kraft af 7. August-Loven fastsatte en Maksimalpris for Flæsk, der kun var 5 Gange Majsprisen. Det var — det har jeg aldrig lagt Skjul paa — en fuldstændig desperat Politikk, ødelæggende for den danske Flæskeproduktion, en Beskatning af den danske Flæskeproduktion,

som man aldrig har set Mage til. Men nu er det jo andre Forhold, der er gældende, selv om vi har det bundne Salg til England.

Hr. Rode har altsaa ganske misforstaaet mig; men jeg tvivler selvfølgelig ikke om, at han har opfattet det saaledes. Det maa dog skyldes, at han ikke er saa kendt med Landbrugsforhold, hvad der jo er ganske naturligt, hvis han paa Grundlag af dette Forslag mener at kunne forstaa, at nu maa Landbruget gaa over til Kornsalg og derigennem kunne skabe sig en Indtægt, der skulde betyde noget i Sammenligning med det andet. Jeg tror, jeg tør sige — det er ikke for at være ubeskedent —, at i min Stilling som Formand for de samvirkende danske Landboforeninger og for Landbrugsraadet har det været nødvendigt at udtale mig nærmere, og jeg tror, at de fleste Landbrugere vil vide, at er der noget, jeg har slaaet til Lyd for og har støttet og fremhævet Gang paa Gang, saa er det det, at det danske Landbrug aldrig vil kunne klare sig med Kornproduktion og Korneksport. Den Tid er forbi. De, der vil tale derom, har fuldstændig misforstaaet det danske Landbrugs Stilling. De mindre Landbrug vil ikke kunne klare sig derved og vil aldrig kunne bestaa derved. Den sociale Velsignelse, der ligger i at have de smaa Landbrug Landet over, vil aldrig kunne bestaa, deres økonomiske Grundlag er taget bort, hvis ikke den dyriske Produktion kan opretholdes. Deri ligger ikke, at den kan opretholdes, men med vore Jordbundsforhold vil vi aldrig kunne konkurrere med andre Lande som Rusland og Amerika, hvor der er saa megen Jord til billig Pris med langt større Ydeevne, og hvor der derfor kan produceres meget mere Korn. Det er vor store Lykke, at Skæbnen i Firserne førte det danske Landbrug ind paa den Produktion, det nu har gjort til sin Specialitet, og naar alle disse mange kunstige Hindringer, som jeg kaldte dem før, og alle de Vanskeligheder, Krigen har fremkaldt, en Gang trænges til Side, vil det ganske sikkert vise sig, at der er udmærket Plads netop for denne Produktion. Det, her er foreslaaet, at eksportere af Byg, Havre, Hvede og Rug, drejer sig i Virkeligheden sammenlignet med hele Landbrugets Eksportproduktion om forholdsvis smaa Kvanta, men naar Hr. Rode nævner, om det ikke burde undersøges, hvorvidt Salget af forædlede Produkter ikke kunde indbringe mere, er det igen et Udtryk for — jeg dadler ikke Hr. Rode derfor —, at her er et Forhold, Hr. Rode ikke til daglig beskæftiger sig med. Der behøves ingen Undersøgelse af